

Őszinteség Isten előtt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22:1-12; 3Mózes 27:30;
Nehémiás 13; Zsidók 7:2-10; 12:2; Lukács 11:42; 16:10

„Amelyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, akik a hallott igét tiszta és jó szívvel megtartják, és kitartással gyümölcsöt teremnek” (Lk 8:15, ÚRK).

Milyen a tiszta, őszinte szív? Hogyan válik nyilvánvalóvá, hogy valakinek ilyen a szíve? Ma gyakran úgy tekintik az őszinteséget, mint valami ködös, viszonylagos etikai fogalmat. A legtöbb ember időnként hazudik, de ezt egészen addig elfogadhatónak tartja, amíg nem sért túlságosan másokat. Némi mellébeszélést jogosnak tartanak, ha azt bizonyos élethelyzetek úgy-mond „megkövetelik”.

Az igazság és az őszinteség mindig kéz a kézben jár egymással. Ám nem úgy születünk, hogy az őszinteségre lenne hajlamunk, ez inkább tanult tulajdonság, és a sáfár jellemének az egyik sarkalatos pontja.

Az őszinteség gyakorlásából mindig jó dolgok fakadnak. Például sosem kell amiatt aggódnunk, hogy rajtakapnak egy hazugságon, amit aztán be kell vallanunk. Az őszinteség többek között ezért is értékes jellemvonás, különösen a nehéz és bonyolult helyzetekben, amikor nagy lenne a kísértés a becsstelen tettekre.

Az e heti leckénkben az őszinteség lelki fogalmát fogjuk tanulmányozni a tizedfizetés gyakorlatán keresztül, és megvizsgáljuk, hogy miért olyan fontos ez a sáfár és a sáfárság szempontjából.

február 11.

EGYSZERŰ ŐSZINTESÉG KÉRDÉSE

A legtöbb ember nem szereti a hazugságot. Az pedig különösen visszataszító, amikor mások magatartásában látjuk. Önmagunkban nem könnyű felfedezni, de ha mégis észrevesszük, igyekszünk észérvekkel magyarázni, indokolni vagy csökkenteni a jelentőségét: *Ó, ez nem olyan rossz dolog; igazán csekélység; nem fontos!* Magunkat még be is csaphatjuk, de Istent soha!

„A bectelenség a soraink között is előfordul, ez az oka sokak langymelegségének, akik ugyan vallják, hogy hisznek az igazságban. Nincsenek kapcsolatban Krisztussal és becsapják önmagukat” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyoságtételek a gyülekezetnek]. 4. köt., 310. o.).

Olvassuk el Lk 16:10 versét! Milyen fontos elvre mutat itt rá Jézus? Tehát miért kell hűségessé lennünk a kisebb dolgokban is?

Isten tudja, milyen könnyen folyamodunk bectelenséghez, különösen, ha a javainkról van szó. Ezért a bectelenség és az önzés ellen – legalábbis ami az anyagi javakat illeti – biztosított egy hatékony védelmet.

Olvassuk el 3Móz 27:30 és Mal 3:8 versét! Mit tanítanak ezek az igék? Hogyan segíthet az üzenetük abban, hogy becsületesek maradjunk?

„Itt nincs szó háláról vagy bőkezűségről, csakis őszinteségről. A tized az Úré, és Ő elrendeli, hogy adjuk vissza neki, ami az övé... Ha az őszinteség az üzleti élet egyik kulcsfontosságú elve, vajon nem kellene elismernünk Isten iránti kötelességünket, amely a többi elvnek is az alapja” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 120-121. o.)?

Hogyan segíthet a tizedfizetés emlékezni arra, hogy végeredményben kié mindenünk, amink csak van? Miért olyan fontos, hogy ezt soha ne felejtjük el?

HITTEL TELJES ÉLET

Mit árul 1Móz 22:1-12 szakasza Ábrahám hitének valóságáról?

A hittel teljes élet nem elszigetelt, egyszeri esemény. Hitünket nem elég csak egyszer kifejezni lehangoló módon, bizonyítva, hogy különösen hűséges, odaadó keresztények vagyunk, kegyelem által élünk és befedez a Bárány vére.

A hívők évezredek óta lenyűgözve emlegetik Ábrahám hitből fakadó cselekedetét, azt, hogy kész lett volna feláldozni fiát, Izsákot a Mórija hegyén (1Mózes 22). A hitnek ez a lépése azonban nem olyasmi volt, amivel Ábrahám csak úgy előrukkolt, amikor éppen szükség volt rá. Erre az addigi hűséges és engedelmes életvezetése tette képessé. Ha azelőtt gyakran hűtlen lett volna, nem tudta volna kiállni a próbát. Az sem kérdés, hogy az ilyen ember bizonyára a próba után is változatlanul a hite szerint él.

A lényeg, hogy a sáfár hite sem egyszeri alkalomra szól. Idővel mélyülhet és erősödhet vagy megkophat és gyengülhet, attól függően, hogyan él vele a gyakorlatban.

Olvassuk el Zsid 12:2 versét! Ezek szerint mi a hitünk forrása? Hogyan lehet hitünk?

Ha hűséges sáfárok akarunk lenni, egyetlen erőforrásunk, hogy nézzünk „a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2). A „bevégező” szó egyedül itt szerepel az Újtestamentumban, és a revideált új fordításban például így szerepel: „beteljesítő”. Azt jelenti, hogy Jézus a hitünket éretté és teljessé akarja tenni (Zsid 6:1-2). A hit vagy a hittel teli élet tehát dinamikus tapasztalat: növekszik, érik, fejlődik.

Milyen tekintetben mondható, hogy az idő múlásával a hitünk fejlődött és éretté lett? Fejlődött egyáltalán?

február 13.

A HIT MEGVALLÁSA

Ahogy tegnap megállapítottuk, a hit folyamat, dinamikus tapasztalat, ami ideális esetben növekszik és érik. A tizedfizetés az egyik módja annak, ami által Isten éretté teszi, beteljesíti a hitünket. Helyesen értelmezve nem törvényeskedés a tized visszaadása Istennek. Amikor tizedet adunk, akkor ezt nem azért tesszük, hogy bedolgozzuk magunkat a mennybe vagy kiérdemeljük az odajutást. Éppen ellenkezőleg: a tizedfizetés a hit megvallásának egyik módja. Külső, látható, egyéni kifejezése annak, hogy a hitünk valóságos.

Bárki állíthatja, hogy van hite és bizalma Istenben, sőt, azt is, hogy hisz Jézusban. Amint tudjuk, a démonok is hisznek Istenben (Jak 2:19). A jövővelmem tizedrészének visszaadása Istennek azonban már hittel teljes cselekedet.

Olvassuk el Lk 11:42 versét! Miért utal arra Jézus, hogy a tizedfizetést nem szabad elhagyni? Milyen összefüggésben áll a tized a törvény súlyosabb kérdéseivel?

A tizedfizetés az Istenre való hagyatkozás alázatos kifejezése és annak bizonyítéka, hogy bízunk Krisztusban mint Megváltónkban. Elismerjük, hogy Isten már „megáldott minket minden lelki áldással... a Krisztusban” (Ef 1:3), de még többet is ígér.

Olvassuk el 1Móz 28:14-22 szakaszát! Mi volt Jákób válasza Isten ígéretére?

„Isten terve a tizedrendszerrel megkapó a maga egyszerűségében és egyenlőségében. Mindenki hittel és bátran támaszkodhat rá, mert Istentől, a mennyből származik. Az elvben szépen egybeforr az egyszerűség és az alkalmazhatóság, és nem igényel különösebben mély tanulmányozást, éles felfogást, hogy valaki a gyakorlatban kivitelezze. Mindenki érezheti, hogy részes lehet a megváltás drága művének előmozdításában. Minden férfi, nő és fiatal az Úr kincstárnoka lehet, eszköz arra, hogy hozzájáruljon a mű felmerülő igényeinek teljesítéséhez” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* [Tanácsok a sáfárságról]. 73. o.).

Milyen szempontból tapasztaltuk, hogy valódi lelki áldást kaptunk a tizedfizetéssel? Hogyan növelte ez a hitünket?

ŐSZINTE TIZEDFIZETÉS: SZENTSÉG AZ ÚRNAK

Gyakran beszélünk arról, hogy Istennek adjuk a tizedet. Viszont hogyan adhatnánk Istennek azt, ami amúgy is az övé?

Olvassuk el 3Móz 27:30 versét! Milyen fontos szempontokat találunk ebben az igében a tizeddel kapcsolatosan?

„A tized az Úré, ezért szent. Nem valamilyen fogadalom vagy felszentelési aktus teszi azzá, természetéből adódóan szent, mert az Úré. Senki sem formálhat rá jogot, csakis Isten. Senki sem szentelheti azt az Úrnak, hiszen a tized nem ember tulajdona” (Ángel Manuel Rodríguez: *Stewardship Roots* [A sáfárság gyökerei]. Silver Spring, Md., 1994, Stewardship Ministries Department, 52. o.).

Nem mi szenteljük meg a tizedet, hanem Isten szentelte meg, amikor elrendelte, mert neki joga van rá. Sáfárként azt adjuk vissza, ami az övé. A tizedet Istennek ajánljuk fel konkrét célra, más célra elkülöníteni csalás. Az Istennek elkülönített tized visszajuttatásának gyakorlatát nem szabad megtörni.

Olvassuk el Zsid 7:2-10 szakaszát! Pál apostol leírja, hogy Ábrahám tizedet adott Melkisédeknek. A tizedfizetés milyen mélyebb jelentőségére utal ez? Kinek adta valójában Ábrahám a tizedet?

Tehát amint szent a szombat, úgy szent a tized is. A „szent” szó azt jelenti: „szent célra elkülönített”. A szombat és a tized itt kapcsolódik össze. A hetedik napi szombatot elkülönítjük szent célra, mint ahogy a tizedet is elkülönítjük Isten szent tulajdonaként.

„Isten megszentelte a hetedik napot. Továbbra is ugyanolyan szent ez a meghatározott időszak, amit Isten maga különített el a tiszteletére, mint amikor a Teremtő először megszentelte. Hasonlóképpen jövedelmünk tizede is »szentség az Úrnak«. Az Újtestamentum nem lépteti újra életbe a tized törvényét, mint ahogy a szombatot sem, csak fenntartja mindkettő érvényességét és magyarázza mély lelki jelentőségét... Miközben népünk igyekszik hűségesen Istennek szánni az időt, amit Ő magáénak mond, vajon ne adnánk vissza javainkból is azt a részt, amire igényt tart” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* [Tanácsok a sáfárságról]. 66. o.)?

Hogyan tarthatjuk elevenen magunk előtt a meggyőződést, hogy a tized valóban „szent”?

február 15.

MEGÚJULÁS, REFORMÁCIÓ ÉS TIZEDFIZETÉS

Júda törzse fénykorának tartották Ezékiás hosszú uralmát. Dávid és Salamon ideje óta Izrael nem élvezte ilyen mértékben Isten áldását. 2Krónikák 29-31. fejezetei feljegyzik Ezékiás megújulást és reformációt célzó tevékenységét. „Kedves dolgot cselekedett az ÚR szemében, úgy, ahogy Dávid, az ő atyja is cselekedett” (2Krón 29:2, ÚRK). „Így állították helyre az ÚR házában az istentiszteletet” (2Krón 29:35, ÚRK). Megtartották a paskát (2Krón 30:5). „Nagy vigasság volt Jeruzsálemben” (2Krón 30:26, ÚRK). Lerombolták a pogány szobrokat, oltárokat és magaslatokat (2Krón 31:1). Hirtelen megújulás ment végbe az emberek szívében, reformáció a gyakorlatban, aminek az lett az eredménye, hogy bőséggel folyt be a tárházba a tized és az adomány (2Krón 31:4-5, 12).

Nehémiás egy másik példát említ a megújulással, a reformációval és a tizedfizetéssel kapcsolatosan. Olvassuk el Neh 9:2-3 verseit! Mit jelent a szív megújulása? Olvassuk el Nehémiás 13. fejezetét! Miután Nehémiás megreformálta „Istennek házát” (Neh 13:4), mit vitt oda Júda népe (Neh 13:12)?

„Az ébredés és a reformáció két különböző dolog. Az ébredés a lelki élet megújulását jelenti, az elme és a szív erőinek éledését, feltámadást a lelki halálból. A reformáció az újjászervezést jelenti, az elgondolások és elméletek, szokások és gyakorlatok megváltoztatását” (Ellen G. White: *Christian Service* [Keresztény szolgálat]. 42. o.).

A megújulás, a reformáció és a tizedfizetés közötti összefüggés szinte magától értetődő. A tized visszaadása nélkül az ébredés és a reformáció langymeleg, ha ébredésnek nevezhető egyáltalán. Kereszténykén gyakran tétlenül az oldalon állunk, miközben aktívan kellene tevékenykednünk az Úr oldalán. Az ébredés és a reformáció elköteleződést kíván, és a tizedfizetés ennek az elköteleződésnek a része. Ha visszatartjuk Istentől azt, amit tőlünk kér, nem várhatjuk el, hogy válaszoljon arra, amit mi kérünk tőle. A megújulás és a reformáció a gyülekezetben történik, nem pedig azon kívül (Zsolt 85:7). A megújító erőt Istentől kell kérnünk (Zsolt 80:19) és a reformációt is, hogy a korábbi cselekedeteinkhez térjünk vissza (Jel 2:5). Reformációnak kell végbemenni azzal kapcsolatban, amit megtartunk és amit visszaadunk Istennek. Nem a cselekedet hozza a változást, hanem a gondolatainkban és érzelmeinkben meghozott döntés, amely nyilvánvalóvá teszi indítékunkat és elköteleződésünket. Az eredmény az érett hit, az élesedő lelki látás és az őszinteség, ami megújul bennünk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Bibliában Isten kezdeményezett minden szövetséget, majd gyengéden kérte népét, hogy fogadja el ezeket a szövetségeket (Zsid 8:10). A szövetség ígéretei kegyelmét, szeretetét és vágyát tükrözik, amivel meg akar menteni bennünket.

Az Istennel kötött szövetséghez sok minden tartozik: Isten, a szövetség elfogadója, a szövetség feltételei, a feltételekhez való hűség mindkét fél részéről, a meghatározott büntetés a szövetség megszegése esetén, valamint a várható következmények vagy végkifejlet. A tized fogalma tükrözi ezeket az elemeket Mal 3:9-10 verseiben. Ez az igeszakasz újból megerősíti a tizedfizetés különleges szövetségét Isten és sáfárai között. Amikor elfogadjuk ezt a szövetséget, az látható jele lesz annak, hogy elítéljük a fogyasztói társadalom materialista elveit, valamint bizonyítjuk, hogy jó származik a bűnös szív megtéréséből.

„A bezárt, önző szív nem hajlandó odaadni Istennek azt, ami az övé. Az Úr különleges szövetséget kötött az emberekkel, amely szerint, ha rendszeresen elkülönítik az Isten országának előmenetelére kijelölt részt, az Úr bőségesen megáldja őket, olyannyira, hogy nem lesz elég hely ajándékai befogadására. Ám ha visszatartják azt, ami Istené, ki kell jelentenie felőlük: »Átokkal vagytok elátkozva«” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* [Tanácsok a sáfárságról]. 77. o.).

Istennel élünk szövetségben, tehát felelősséggel tartozunk neki. Élvezzük a szövetséggel járó ígéreteket, de előfordul, hogy nem kedveljük a parancsokat és a kötelezettségeket. A szövetség azonban ebben az összefüggésben kétoldalú megállapodás, a tized pedig az egyik része annak, hogy a szövetségben belül éljünk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Miért olyan fontos, hogy visszaadjuk Istennek a tizedet?
2. Mit felelnénk, ha valaki ezt mondaná: „Egyszerűen nem engedhetem meg magamnak a tizedfizetést”? Hogyan segíthetünk annak, aki ilyen helyzetben van? A szavakon túl konkrétan mit tehetünk, hogy segítsünk neki?
3. A tized szent, erre utalt a szerdai tanulmány utolsó kérdése is. Mi segíthet, hogy ezt ne felejtsük el? Hogyan befolyásolja a tizedfizetéshez való viszonyulásunkat az, hogy tudjuk: a tized szent?

B. ROÓZ MAGDOLNA: HAJNALBAN HÍVOTT AZ ÚR

...És nem vártam, míg leszáll az esti csend.
Hajnalban mondtam boldogan igent.
És a szőlőskert felé mentem Vele...

A nap már felkelt, hogy munkához kezd-
tem.
Bíbor sugarát küldte át a kerten,
S engem kísért az égi Mester szeme.

És jöttek mások, jöttek egyre többen,
Hogy dolgozzanak ők is a szőlőben.
És az arcukon titkos tűzfény lángolt.

És nem baj az sem most, hogy a házuk
rozzant.
Szívük ujjongott s a gyönyörtől dobbant.
Csak az elveszett percekért de kár volt!

Egész kis sereg nyüzsgött már a kertben.
Folyt is közöttük áldott, nemes verseny,
És oly vidáman énekelt a csapat.

Arcukon néha gond felhője támadt,
Mert itt is, ott is bujkáltak az árnyak.
Azért a munka mégis tovább haladt.

Volt, ki délben jött, volt, ki délután.
Harmatos földtől lett sáros a ruhám,
Mert engem korán hívott el a Mester.

Én ifjú hévvel vittem neki szívem.
Nem tartott vissza kísértőn senki sem.
Hisz kezemben volt a szent égi fegyver.

Fáradt munkások mozogtak a kertben.
Az esti sugár piroslik ernyedten.
S feléd fordítom naptól égett arcom.

És várom csendben jeled fent az égen.
Tudom, nem lesz több semmivel a bérem,
Mint annak, ki jött, mikor szállt az alkony.

Megfogom későn jött szolgálád kezét.
Együtt megyünk mi, jó Urunk, eléd.
Nem kérem azt, hogy nagyobb bért adj
nekem.
Hisz érdemem nincs. Csak egy van:
KEGYELEM!